

EL POETA LLULL

(«*Quaderns de Poesia*», núm. 4. La poesia de Llull, novembre, Barcelona)

El centenari —el VIIè. centenari de la seva naixença— de Llull, degut a la indecisió de la data —1233-1235—, s'ha allargassat. En benefici dels qui, «quasi» sorpresos per la indiferència del major nombre, i perquè tenen una idea ben exacta del que Llull representa dins la nostra història literària, s'han esforçat a suplir per llur compte propi les deficiències oficials i populars. Exactament: les oficials i les populars. Poques vegades han estat tan d'acord en l'oblit. Particularment, són alguns els qui han fet, cadascú segons el seu tarannà, el que a cadascú calia. Tants d'articles com hem pogut encabir fins a fer la tonada monòtona. Tantes de conferències com ens han estat sol·licitades —i són algunes. Però, inútilment? En dubtem. (L'experiència ens ha mostrat sovint que els qui escrivim som més atesos del que als primers moments acostumem a suposar. Ja no és tan segur si els qui accepten les vostres proposicions arribaran ni a anomenar-vos. Però això és de tots els temps i a tots els països.)

Els «*Quaderns de Poesia*» han estat a temps —som a les acaballes de 1935— a homenatjar dins l'espai restringidíssim de 32 pàgines Ramon Llull, poeta. Això ens ha enriquit a tots amb punts de vista prou originals perquè els qui s'interessen pel primer dels nostres poetes en puguin millorar la coneixença.

Una tonada meua, preferida, ha estat durant dos anys aquesta: Llull no solament és el nostre primer poeta en data, ans el nostre primer poeta en jerarquia. Sovint amb textos he il·lustrat a públics auditors diversos i heterogenis la qualitat —perdoneu una mena d'exactitud del qualificatiu— *poètica* del personatge. He volgut dir que Llull no solament era poeta per la seva prosa —opinió quasi unànime i confirmada brillantment en aquest número dels «*Quaderns de Poesia*» per Josep Maria Capdevila i Manuel de Montoliu—, sinó en la seva projecció humana i en la seva realització personal durant els vuitanta anys de la seva vida.

La seva ambició d'unitat és de poeta: recordeu el seu contemporani Dant. (També Montoliu percep amb claredat aquesta semblança.) El seu inexhaurit «donar-se»: fons comú dels més grans poetes. La seva passió d'universalitat: i —llegiu en aquests «*Quaderns*» la interessant aportació del doctor Font i Puig— el seu sentiment integral de la Bellesa.

Escric aquesta nota breu i immediata no solament pel goig que he tingut de veure ratificats per crítics eminents alguns dels meus punts de vista sobre Llull, ans també per a estimular els nostres lectors a aconsellar-se amb els col·laboradors del número 4 de «*Quaderns de Poesia*» per entrar en coneixença amb el qui fins a la data d'avui és la figura

catalana més gegantina.

[«*La Publicitat*», 5-XII-1935]